

KAPITTEL 2

Dan Cahill mente han måtte ha verdens plagsomste storesøster. Og det var *før* hun satte fyr på to millioner dollar.

Alt sammen begynte med at de skulle i begravelsen til mormoren sin. Innerst inne gledet Dan seg litt, for han håpet å få sjansen til å lage et avtrykk av gravsteinen hennes. Han trodde ikke Grace ville hatt noe imot det. Hun hadde vært en dødskul bestemor.

Dan elsket å samle på ting. Han samlet på baseballkort, autografer av berømte forbrytere, våpen fra borgerkrigen, sjeldne mynter, pluss samtlige gipsbandasjer han hadde hatt siden barnehagen (alle tolv). Men for øyeblikket var det trekull-gnidde avtrykk av gravsteiner han samlet aller ivrigst på, og hjemme i leiligheten hadde han noen skikkelig supre noen. På den aller beste sto det:

PRUELLA GOODE
1891-1929
JEG ER DØD. NÅ TAR VI EN FEST.

Han tenkte at hvis han fikk med et avtrykk av stei-

nen til Grace i samlingen, ville det kanskje ikke føles fullt så mye som at hun var borte for alltid.

Men hele veien fra Boston til begravelsen i Worcester County, hadde grandtante Beatrice kjørt som en utrolig langsom skrulling. Hun kjørte i førti på motorveien og hadde det med å veive fra den ene fila til den andre, så de andre bilene tutet og bråsvingte unna og kjørte i autovernet og greier. Men tante Beatrice bare tviholdt om rattet med begge hender, som strittet av ringer, begge to. Rynkefjeset hadde hun sminket med neonrød leppestift og rouge, som fikk det blå håret til å se enda blåere ut. Dan lurte på om de andre bilistene kom til å få mareritt om gamle klovner.

"Amy!" glefset hun idet en annen SUV skjente ned en avkjøring, fordi Beatrice akkurat hadde vrenget seg inn foran den. "Hold opp å lese i bilen! Det er farlig!"

"Men tante Beatrice –"

"Nå lukker du den boka, unge dame!"

Og Amy gjorde det – var ikke det typisk. Aldri tok hun opp kampen med en voksen. Amy hadde langt, rødbrunt hår, i motsetning til Dan, som var mørkeblond. Det hjalp i hvert fall litt til å leke at hun var en marsboer som bare lot som hun var menneske. Men dessverre hadde de de samme øynene – jadegrønne, hadde bestemoren kalt dem.

Amy var tre år eldre og femten centimeter høyere enn Dan, og det lot hun ham aldri glemme – som om det var noe så spesielt ved å være fjorten. Til vanlig gikk hun rundt i jeans og en gammel t-skjorte, siden hun ikke likte at folk så på henne, men i dag hadde hun svart kjole og så ut som bruden til en vampyr.

Dan håpet utstyret hennes var like ubehagelig å

ha på som hans egen dumme dress og slips. Tante Beatrice hadde omtrent fått spader da han ville ha på seg ninja-kostymet sitt i begravelsen. Som om det ville bry Grace om han følte seg stilig og dødsfarlig, som han pleide når han lekte ninja, men det skjønte så klart ikke tante Beatrice. Iblant var det neimen ikke lett å begripe at hun og Grace var søstre.

"Minn meg på å gi au pairen deres sparken så snart vi er tilbake i Boston," knurret Beatrice. "Dere to er blitt altfor bortskjemt."

"Nellie er ålreit!" protesterte Dan.

"Hrmf! Denne *Nellie* lot deg nesten brenne ned hele nabobygningen!"

"Ja, nettopp!"

Annenhver uke sparket Beatrice au pairen deres og ansatte en ny. Det eneste lyspunktet var at tante Beatrice ikke selv bodde sammen med dem. Hun bodde på den andre sida av byen i en bygning der det ikke var tillatt med unger, så det hendte det tok noen dager før hun fikk høre om Dans siste påfunn.

Nellie hadde vart lenger enn de fleste. Dan likte henne fordi hun lagde kjempegode vafler og som regel skrudde opp iPoden sin til hjerneskade-nivå. Hun hørte ikke engang den gangen hele flaskerakettsamlingen til Dan gikk av samtidig og pepret bygningen på den andre sida av gata. Jo, han kom til å savne Nellie når hun fikk sparken.

Tante Beatrice fortsatte å kjøre og grumle om bortskjemte barn. Amy snek seg til å dukke ned i den digre boka si igjen. De siste to dagene, siden de fikk vite at Grace var død, hadde Amy lest enda mer enn vanlig. Dan skjønte at det var hennes måte å gjemme seg bort

på, men han var litt sur på det likevel, for da stengte hun jo ham også ute.

"Hva er det du leser denne gangen?" spurte han. "*Middelalderske europeiske dørhåndtak? Badehåndklær gjennom tidene?*"

Amy satte opp et stygt fjes – altså, et styggere-enn-vanlig fjes. "Har ikke du noe med, din fjomp."

"Du kan ikke kalle en ninja-mester for fjomp. Du har vanæret slekta. Du må begå seppuku."

Amy himlet med øynene.

Etter enda noen kilometer begynte byen å gå over i bondeland. Snart liknet det på Grace-trakter, og enda Dan hadde lovet seg selv å ikke bli sippete, begynte han å bli litt trist. Grace hadde vært verdens kuleste. Hun hadde behandlet ham og Amy som ordentlige mennesker, ikke bare unger. Det var derfor hun insisterte på at de skulle kalle henne Grace og ikke bestemor eller besta eller molle eller sånne dumme greier. Hun hadde vært en av de veldig få som virkelig hadde brydd seg om dem. Og nå var hun død, og de måtte gå i begravelsen og treffe en bråte slektninger som *aldri* hadde vært noe hyggelige mot dem ...

Familiegravstedet lå ved foten av bakken ned fra det store herskapshuset. Dan syntes det var nokså teit at de hadde leid en begravelsesbil bare for å kjøre Grace hundre meter nedover innkjørselen. De kunne vel bare satt noen hjul under kista, sånn som på kofforter, det hadde gått akkurat like bra.

Over dem romlet det i stormskyer. Familiesetet så mørkt og dystert ut der oppe på haugen sin, som en

høvdingborg. Dan elsket det huset, med hele milliarden av rom og skorsteiner og blyglassvinduer.

Og enda mer elsket han familiegravstedet. Et dusin smuldrende gravsteiner strødd utover en grønn eng, omgitt av trær og like ved en liten bekk. Noen av steinene var så gamle at innskriftene var blitt uleselige. Grace tok ofte med ham og Amy dit ned når de var på helgebeseøk. Da pleide Grace og Amy å tilbringe ettermiddagen på piknikteppet og lese og prate, mens han selv utforsket gravene og skogen og bekken.

Gi deg, sa Dan til seg selv. Det er like før du blir sentimental.

"Så mange folk," mumlet Amy mens de ruslet nedover innkjørselen.

"Du har ikke tenkt å frike ut, vel?"

Hun fingret med kjolekragen. "Jeg – jeg friker ikke ut. Det er bare –"

"At du ikke tåler masser av folk," avsluttet han for henne. "Men du visste jo at det kom til å være massevis her. De kommer jo hvert år."

Hver vinter så langt tilbake som Dan kunne huske, hadde Grace invitert slektninger fra hele verden til en ukes opphold. Huset ble fylt opp av kinesiske Cahiller og britiske Cahiller og sørafrikanske Cahiller og venezuelanske Cahiller. De fleste av dem het ikke Cahill engang, men Grace forsikret dem om at alle var i slekt. Hun hadde forklart dem om søskenbarn og tremenninger og firmenninger til Dan fikk vondt i hodet. Amy pleide å gjemme seg i biblioteket med katta.

"Jeg vet det," sa hun. "Men ... altså, bare se på alle sammen!"

Hun hadde et poeng der. Det var omtrent fire hun-

dre mennesker på vei mot den åpne graven.

"De er bare ute etter formuen hennes," mente Dan.

"Dan, da!"

"Ja? Det er jo sant."

De hadde akkurat gått med i prosesjonen da Dan plutselig ble snudd opp-ned.

"Hei!" hylte han.

"Se her'a, dere," sa en jente. "Vi har fanget ei rotte!"

Dan hang ikke akkurat sånn til at det var lett å se, men han fikk et glimt av Holt-søstrene – Madison og Reagan, en på hver side. Det var dem som holdt ham etter ankene. Tvillingene hadde matchende fiolette treningsdrakter, blonde hestehaler og skjeve smil. De var bare elleve, ikke mer enn Dan, men de hadde visst ingen problemer med å holde ham. Bak dem skimtet han flere fiolette treningsdrakter – resten av Holt-familien. Pitbullen deres, Arnold, raste rundt beina på dem og gneldret.

"Kom, så slenger vi'n i bekken," sa Madison.

"Jeg vil slenge'n i buskene!" sa Reagan. "Aldri gjør vi sånn som jeg vil!"

Den eldre broren deres, Hamilton, sto og lo som en annen tulling. Og så var det faren, Eisenhower Holt, og moren, Mary-Todd, som gliste som om dette var bare uskyldig moro.

"Så, så, jenter," sa Eisenhower. "Man kan ikke gå rundt og slenge folk i en begravelse. Dette skal være en lykkelig begivenhet!"

"Amy!" ropte Dan. "Litt hjelp her'a?"

Hun var blitt blek og mumlet bare: "S-s-slipp ..."

Dan sukket oppgitt. "Hun prøver å si: SLIPP MEG!"
Og det gjorde Madison og Reagan – på hodet.

"Auu!" sa Dan.

"M-M-Madison!" protesterte Amy.

"J-j-ja?" hermet Madison. "Har du graut i huet, din skrulling? Det må være all den lesinga."

Hadde det vært noen andre, ville Dan slått tilbake, men med Holtene visste han bedre. Selv Madison og Reagan, de yngste, kunne dengt ham til plukkfisk. Hele Holt-familien var så til de grader stinne og stygge. De hadde kjempenever og tykk hals og fjes som på actionfigurer. Selv moren så ut som hun burde barbert seg og tygd på en sigar.

"Håper dere tapere tok dere en god, siste titt rundt i huset," sa Madison. "For dere blir aldri invitert hit mer, nå som den gamle heksa er død."

"Groff!" sa pitbullen Arnold.

Dan så seg om etter Beatrice, men hun var som vanlig et helt annet sted. Hun hadde tasset bort for å prate med de andre gamlingene.

"Grace var ingen heks," sa Dan. "Og det blir oss som arver her!"

Storebror Hamilton lo. "Ja, tro det òg, du." Han hadde kjemmet alt håret opp mot midten, så det så ut som en haifinne. "Vent til de åpner testamentet, din lille reke. Da skal jeg sparke deg ut selv!"

"OK, lag," sa faren. "Nok av prat. Oppstilling!"

Familien stilte opp på rekke, jogget mot graven og skubbet folk til høyre og venstre, mens Arnold glefset etter hælene til alle han så.

"Gikk det bra med hodet ditt?" spurte Amy skyldbvisst.

Dan nikket. Han var litt ergerlig for at hun ikke hadde hjulpet ham, men det var ingen vits i å klage. Tunga hennes satte seg alltid på tverke når det var andre i nærheten. "Å jøss, som jeg hater de Holtene!"

"Vi har verre problemer." Amy pekte mot graven, og Dan kjente hjertet synke.

"Kobraene," mumlet han.

Ian og Natalie Kabra sto like ved Graces kiste og pratet med presten og så ut som de rene små engler der sto, i matchende designer-sørgeklær som framhevet det silkebløte svarte håret og den kanelbrune huden. De kunne vært barne-supermodeller.

"De prøver seg vel ikke på noe under begravelsen," sa Dan forhåpningsfullt. "De er bare ute etter pengene hennes, de som de andre. Men de får dem ikke."

Amy rynket pannen. "Dan ... tror du virkelig på det du sa, at det blir oss som arver huset?"

"Ja, så klart! Du vet jo at Grace likte oss best. Det var vi som var mest sammen med henne."

Amy sukket som om det var noe Dan var for ung til å forstå. Det var det verste Dan visste.

"Kom," sa hun. "Vi kan like godt få det overstått." Og sammen sluttet de seg til mengden.

Hele begravelsen var som en tåke for Dan. Presten sa et eller annet om støv. De senket kista ned i jorda. Alle kastet på litt jord. Det så ut som de sørgende hadde litt for stor glede av akkurat det, syntes Dan, især Ian og Natalie.

Han kjente igjen noen andre slektninger også: Alistair Oh, han gamle koreanske typen som alltid

gikk med diamantknappet spaserstokk og insisterte på at de måtte kalle ham onkel. Den russiske dama, Irina Spasky, hun med en rykning i det ene øyet, så alle kalte henne Blinky når hun ikke hørte det. Starling-trillingene – Ned, Ted og Sinead, som så ut som et klonet lacrosse-lag fra en snobbeskole. Til og med han TV-kisen var der, Jonah Wizard. Han sto litt i utkanten og ble tatt bilde av med en flokk jenter, mens en kø av folk ventet på å få et ord med ham. Han hadde på seg det samme som på TV – drøssevis av sølvkjeder og armbånd, fillete jeans og svart muskeltrøye – temmelig kørka, siden han ikke hadde noen. Bak ham sto en eldre svart fyr i kontordress og tastet inn notater på en Blackberry, sikkert faren hans. Dan hadde hørt at Jonah Wizard var i slekt med Cahillene, men hadde aldri sett ham i levende live før. Han lurte på om han skulle be om en autograf til samlingen.

Etter seremonien kom en fyr i koksgrå dress opp på podiet. Dan syntes det var noe vagt kjent ved den lange, spisse nesa og det halvskallede hodet. Han minnet om en gribb.

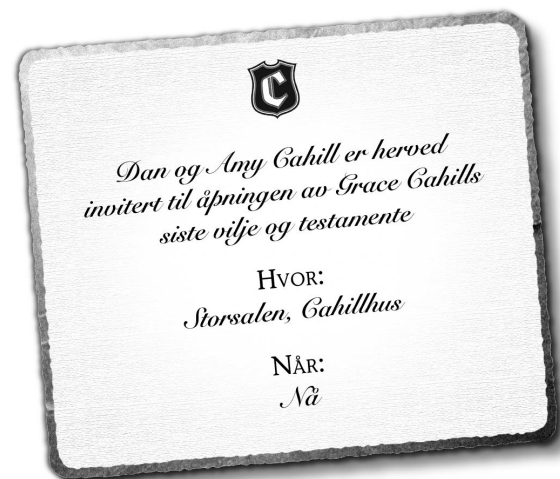
"Takk til alle for at dere kom hit," sa han alvorlig. "Mitt navn er William McIntyre, og jeg er fru Cahills advokat og eksekutør."

"Eksekutør?" hvisket Dan til Amy. "Tok'n livet av henne?"

"Uff, din idiot," hvisket hun tilbake. "Testament-eksekutør! Det er han som tar seg av testamentet hennes!"

"Hvis dere kikker inni programmet deres, vil noen av dere finne et gullkort med en invitasjon," fortsatte William McIntyre.

Det ble mye oppspilt mumling mens fire hundre mennesker åpnet programmene sine – og deretter mye banning og høylytte klager da de fleste ikke fant noe der. Dan bladde fort opp i sitt, og der lå et kort med gullkant hvor det sto:

"Det var det jeg visste!" sa Dan.

"Jeg kan forsikre dere om at invitasjonene ikke er utdelt tilfeldig," sa herr McIntyre og hevet stemmen for å overdøve murringen. "De av dere som ikke har fått en, må jeg bare be om å unnskyldte. Grace Cahill mente det på ingen måte fornærmende. Blant alle medlemmene av Cahill-klanen er det bare noen få utvalgte som ble regnet som de mest sannsynlige."

Straks brøt det ut mer roping og krangling blant forsamlingen. Til slutt holdt ikke Dan ut mer og ropte: "Mest sannsynlig til hva da?"

"I ditt tilfelle, til å være en amerikaner-tosk," mumlet Ian Kabra rett bak ham.

Søsteren hans kniste. Natalie holdt en invitasjon og så ytterst selvtilfreds ut.

Før Dan rakk å sparke Ian på et passelig mykt sted, svarte mannen i grå dress: "Til å bli nevnt som arvinger i Grace Cahills testamente. Så, de med invitasjoner bes vennligst samle seg i storsalen."

Folk med invitasjoner fikk fart på seg mot huset, som om noen akkurat hadde ropt: "Gratis mat!"

Natalie Kabra blunket til Dan. "Ciao, fetter. Vi må dessverre stikke og plukke opp formuen vår." Og så ruslet hun og broren oppover mot huset.

"Bare glem dem," sa Amy. "Men kanskje du har rett, Dan. Kanskje vi arver noe."

Men Dan rynket pannen. Hvis denne invitasjonen var noe så storveies, hvorfor så den advokat-typen så bister ut? Og hvorfor hadde Grace invitert Kabraene?

Idet han gikk inn hovedinngangen, kikket han opp på det uthogde våpenskjoldet over døra – en stor C, omgitt av fire mindre ornament: en drage, en bjørn, en ulv og to slanger som slynget seg om et sverd. Det våpenskjoldet hadde alltid fascinert ham, enda han ikke visste hva det sto for. Det var som om alle dyrene glante på ham og var på nippet til å hogge til. Mens han fulgte resten av flokken inn, lurte han på hvorfor alle dyrene så så sinna ut.

Storsalen var stor som en basketballbane, med tonnevis av rustninger og sverd langs veggene og enorme vinduer, såne som Batman kunne kommet brasende inn gjennom når det skulle være.

Advokat McIntyre sto ved et bord innerst, foran en

framviserskjerm, mens alle andre fant seg plass bortover seteradene. Det var omtrent førti stykker i alt, deriblant Holt-familien og Kabraene og tante Beatrice, som så ut som det bød henne dypt imot å være der – eller kanskje det bare bød henne imot at *alle andre* var blitt invitert til å være der når testamentet til hennes søster skulle åpnes.

Herr McIntyre hevet en hånd for å få ro. Han tok fram et dokument fra en brun lærfolder, rettet på bifokalbrillene og begynte å lese: 'Jeg, Grace Cahill, som er ved full sans og samling, gjør herved vitterlig hvordan jeg vil dele all arv etter meg mellom dem som tar imot utfordringen og dem som ikke gjør det.'

"Hold an der," avbrøt Eisenhower Holt. "Hva for slags utfordring? Hva mener hun?"

"Jeg kommer til det." Herr McIntyre kremtet og fortsatte. "Jeg har utpekt dere som dem med størst sannsynlighet for å kunne fullføre tidenes største og farligste oppgave – en misjon av vital betydning så vel for slekta Cahill som for verden i stort."

Førti mennesker begynte straks å snakke i munnen på hverandre, stille spørsmål og kreve svar.

"Farlig oppgave?" ropte kusine Ingrid. "Hva er det hun snakker om?"

"Jeg trodde dette skulle handle om penger!" hylte onkel José. "En misjon? Hvem er det hun tror vi er? Vi er Cahiller, ikke eventyrere!"

Dan la merke til at Ian og Natalie Kabra vekslet et betydningsfullt blikk. Irina Spasky hvisket noe i øret på Alistair Oh, men de fleste av de andre så like forvirret ut som Dan følte seg.

"Vær så snill, mine damer og herrer!" sa herr

McIntyre. "Om dere vil konsentrere dere om skjermen her, kan fru Cahill kanskje forklare dette bedre enn jeg."

Dan kjente hjertet gjøre kollbøtte. Hva i all verden mente mannen? Så begynte en projektor i taket å summe, og skrålet i rommet døde bort idet bildet av Grace flimret fram på skjermen.

Hun satt halvt oppreist i senga med Saladin på fanget. Hun hadde på seg en svart morgenkåpe, nesten som en av de sørgende i sin egen begravelse, men hun så bedre ut enn sist Dan hadde sett henne. Ansiktsfargen var frisk, og ansiktet og hendene ikke så magre. Videoen måtte være tatt opp for flere måneder siden, før kreften hogg skikkelig tak. Dan fikk en klump i halsen og kjente en idiotisk lyst til å rope: *Hei, Grace, det er meg! Det er Dan!* Men det var så klart bare et opptak. Han skottet bort på Amy og så en tåre som trillet nedover langs nesa.

"Kjære med-Cahiller," sa Grace. "Hvis dere ser dette, betyr det at jeg er død, og at jeg har bestemt meg for å bruke mitt alternative testamente. Dere sitter sikkert og krangler dere imellom og gjør det vanskelig for stakkars herr McIntyre å fortelle om dette kappløpet jeg har satt i gang." Hun sendte kameraet et tørt smil. "En egenrådig gjeng har dere alltid vært. Men for én gangs skyld, lukk munnen og hør etter."

"Hei, vent nå litt!" protesterte Eisenhower Holt, men kona hysjet på ham.

"Jeg lover dere at dette kappløpet ikke er noe lureri, men blodig alvor," fortsatte Grace. "De fleste av dere vet at dere tilhører Cahill-slekta, men mange er kanskje ikke klar over hvilken betydning denne slekta

faktisk har. Dere skal vite at Cahillene har hatt større innvirkning på menneskeheten og sivilisasjonen enn noen annen slekt i historien."

Dermed ble det mer larm og forvirring. Irina Spasky reiste seg og hylte: "Stille! Jeg vil høre!"

"Kjære slektninger," sa Grace på skjermen, "dere står på randen av vår største utfordring noensinne. Hver av dere har potensiale til å lykkes. Noen vil kanskje gå sammen med andre her i rommet og takle utfordringen på lag. Noen vil foretrekke å ta den alene. Men jeg er redd de fleste av dere vil avvise hele utfordringen og stikke av med halen mellom beina. Bare ett lag vil lykkes, og samtlige må ofre sin del av arven for å være med."

Hun holdt opp en brun dokumentkonvolutt, forseglet med rød lakk. Blikket var klart og hardt som stål. "De som velger å delta, vil motta det første av trettini spor. Disse sporene vil føre fram til en hemmelighet som vil gjøre den eller dem som finner den til verdens mektigste, mest innflytelsesrike personer. Gjennom dere vil Cahill-slektas store skjebne bli virkeliggjort. Og nå ber jeg dere alle lytte oppmerksomt til herr McIntyre. La ham forklare reglene for dere. Og tenk lenge og grundig før dere treffer deres valg." Hun stirret rett inn i kamera, og Dan ønsket hun kunne si noe spesielt til dem: *Dan og Amy, det er dere jeg kommer til å savne mest. Ingen andre her i rommet betyr så mye for meg.* Noe sånt.

I stedet sa hun: "Jeg stoler på dere. Lykke til, og adjø."

Skjermen ble mørk. Amy knuget hånden til Dan, og fingrene hennes skalv. For Dan var det som å miste

Grace enda en gang. Og så satte alle omkring dem i å snakke i munnen på hverandre.

"Den største slekta i historien?" skrek kusine Ingrid. "Er hun gal?"

"Egenrådig!" brølte Eisenhower Holt. "*Hun kalte oss egenrådige?*"

"William!" Det var stemmen til Alistair Oh som skar gjennom larmen. "Et øyeblikk bare! Det er folk her jeg ikke engang kjenner, mennesker som kanskje ikke tilhører slekta engang! Hvordan kan vi vite –"

"Er man først i dette rommet, er man garantert en Cahill, herr Oh," sa herr McIntyre. "Enten man heter Cahill eller ikke. Alle her har Cahill-blod."

"De òg, herr McIntyre?" spurte Natalie Kabra med den silkebløte britiske aksenten sin.

Den gamle advokaten rødmet. "Det er saken uvedkommende, frøken. Om jeg nå kunne få snakke ferdig –"

"Men hva er dette med å ofre arven?" klagde tante Beatrice. "Hvor er pengene? Det er akkurat likt min søster å finne på den slags narrestreker."

"Frue," sa herr McIntyre, "det står Dem helt fritt å la være å ta imot utfordringen. Dersom De gjør det, vil De motta det De vil finne under stolen Deres."

Straks var det førti mennesker som famlet under stolene. Eisenhower Holt var så ivrig at han løftet opp Reagans stol mens hun fremdeles satt i den. Under sin fant Dan en konvolutt som var festet med limbånd. Da han åpnet den, fant han en grønn papirslipp med masse tall på og ordene ROYAL BANK OF SCOTLAND. Amy hadde også en. Det samme hadde alle andre i rommet.

"Det dere nå holder i hånden, er en bankanvisning," forklarte herr McIntyre. "Den vil først bli aktivert dersom og når dere frasier dere å ta imot utfordringen. Enhver som gjør det, kan forlate dette rommet med én million dollar og aldri mer behøve å ofre en tanke på Grace Cahill eller hennes siste vilje. Eller ... dere kan velge et spor – ett eneste spor, som da blir den eneste arven dere får. Ingen penger. Ingen eiendom. Utelukkende et spor, som kan lede dere til den største skatt i verden og gjøre dere mektige hinsides all fatteevne ..."

Det føltes som om Williams grå øyne hvilte et øyeblikk på Dan. "... eller det kan bety døden. En million dollar, eller et spor. Dere har fem minutter til å tenke over det."